"ומזה הם מדיעים מראש שיתצרכו להוריד "200.000 לא"י בשביל סלוק שבות, "ותיתר בשביל החזקת מנגנון: מורים, "פקידים, נהלה וכו'. הרי ברור הדבר "שבשביל "בניך" ממש לא יהיה כבר כלום.

והתוצאה:

אושר תקציב של 240,000 לא"י, לאמר: פסק המפסיק (במקרה זה יכנס כולו) לכסוי השבות ושוכרהים ולא ישאר כמעט שום דבר אפילו בשביל החזקת המנגנון המקוצר והמקוצץ. ומטעמי אם אפילו יקיימו את ההחלטה לחזק את המפעל ה"משביר", וה"קולל-בונה", בשם החדש "יכין".

את מחלקת הבריאות מוסרים לועד הלאומי הפינאנסיטן הגדול, בעל הבנק "אוצר הישוב" בדפיון.

אף פרוטה לא הקצו בשביל מפעלים חדשים, בשביל בנין.

את "התישבות האלף" שכתו. ואם התישבות זו תלך בשטר זה של השנתים האחרונות — מי יודע אם התישבות זו תתגשם באלף הששי שלנו?

גם בשבון זה—קונגרס זה הוריד אותנו מלאים.

לכן נ[illegible] בשלום".

הסוכנות נשארה כמקודם. אלא הפעם גם בלי וארבורג ווייסרמן.

לא התוכחו אפילו הרבה על השאלה הזו.

ה"קעסט קינדער", כפי מבטאו המוצלח של פרבשטיין, פחדו שמא גם תקציב זעום זה יופחת, ואולי פשוט מפני "להכעיס" להריביזיוניסטים, השאירו את ה"סטטוס-קוו" על מקומו. ושנתים לכל הפחות עוד לא נפטר מהנגע הזה.

ה. אגרת מקדונלד והתכנית לפתוח הארץ של פספילד.

את שניהם אשר הקונגרס, אמנם בהתמרמרות קצת, ובאי-שביעת רצון קצת, ובהבעת תקוה שהחברים האלה יתחשבו עם חבריהם שבארץ-ישראל, ויתנו להם מזמן לזמן טוכריה מתוקה, בכדי להחליש את רושם המרירות.

אבל עובדה נשארת עובדה:

אגרת מקדונלד והתכנית לפתוח אושרו ע"י הקונגרס

(ועל ידי זה אשר הקונגרס למעשה גם את הספר הלבן של פספילד).

נגד התקנה הזו.

מה שהבינו עכשיו חברי חבר הלאומים ולא התבישו להגיד בגלוי נבה לב"כ הממשלה המנדטורית, שדרישת סכום עצום כזה ממהגר היא מוגזמת — לא ידעו אנשי שיטת ויצמן להגיד.

כל חק בטרם שהוא מתפרסם—עפ"י רוב נמסר (ועפ"י המנדט צריך להמסר) להסוכנות בשביל להעיר את הערותיה.

ישנה להנהלה הציונית גדוד שלם של

ועל ההוצאה לפועל של שני הדברים האלה תוכלו כבר לסמוך על שילם בלונדון ועל מילם בא"י.

המסקנה:

"נסוגנו אחורנית. לאורך כל החזית. אבל לא בסדר".

ובכל זאת!

עוד לא אבדה תקותנו.

עם ישראל קשה עורף הוא.

עם ישראל עוד יחדש את נעוריו.

וארץ ישראל על שני גדות הירדן עוד תהיה שלנו.

[illegible] מפירמה יזנית. הרא לא [illegible]

פקידים ופקידי פקידים. במשכורות של מיניסטרים. בספרי החשבונות של הסוכנות תמצא רשומים סכומים ענקיים שבולמו ליועצים משפטיים

ההעירו היועצים המשפטיים האלה להסר כגות שלנו על הסכנה שבגזרה זו?

הנשמעה פעם ועקת הסוכנות נגד הגזרה הזאת?

גזר דינו של כהן הזקן. ומאות ואלפים כמותו. נגזר עוד אז בשעה שתקנו את התקנה הארורה הזאת.

אלא במקרה הוצא הפעם להורג הזקן כהן.

הזקן כהן הוא סמל הקרבנות של שיטת הסוכנות לקבלת רוב הגזרות בשתיקה ובהכנעה.

וחיימסון מה כי תלינו עליו?

הוא אינו אלא תלין המוציא להורג את הקרבנות השונים.

אמנם הוא תלין אכזרי.

אבל את פסק-הדין של המות הוציא פספילד. והסוכנות-בהסכמתה ובשתיקתה-אשרה את פסק-הדי של מות נגד כהן הזקן.

ועל הוצאה לפועל של שני הדברים האלה תוכלו כבר לסמוך על שילם בלונדון ועל מילם בא"י.

המסקנה:

"נסוגנו אחורנית. לאורך כל החזית. אבל לא בסדר".

ובכל זאת!

עוד לא אבדה תקותנו.

עם ישראל קשה עורף הוא.

עם ישראל עוד יחדש את נעוריו.

וארץ ישראל על שני גדות הירדן עוד תהיה שלנו.

ורשדו מהם 300 [illegible]

היו חלופי יריות ופצועים רבים. התוקפים נעלמו.

בקרבת תחנת הרכבת דיר-אל-שיך התנפלו ביום ב' לפנות בוקר שודדים על רועים לשדוד מהם את צאנם.

השודדים פחדו אל-רובים ופצעו 4 מהרועים.

גב' ר. חסבון אשר חזרה אתמול באניה מאמריקה נסתה להעביר אתה אקדח ו-50 כדורים אשר הסתירה בחזה. פקידי המכס מצאו את הנשק. הנשק הוחרם והמבריחה לא נאסרה.

היוני דומיטרי דומיטריאדור בא באניה מאלכסנדריה ובבגדיו נמצא רובה צבאי. אקדח וכדורים הוא נאסר והנשק הוחרם.

ע"י ראינוע ציון נאסר ערבי בעל פגיון.

איברהים חליל סאלמה סבית זית ע"י בית לחם נאסר בעוון החזקת רובה צבאי וכדורים.

עבדול חליל אל-אחוול נתפש ביפו ובידו פגיון שבו איים על יריביו בקסטה.

[illegible] השפעתו בתור שולח [illegible] ומאירן לפני הממשלה המרכזית. במקרים רבים הוא גם המתחיל. ועל כל פנים המיד תנוח הגומר. על כן, עם כל היותנו מחשיבים את עבודתנו המדינית בלונדון, עלינו לזכור. שמרכז מדיני לא פחות חשוב לנו היא ירושלם. והאסת המעציבה הוא שמעולם לא נהלנו כאן מדיניות יה[illegible]ת וציונית ראויה לשמה. כשם שיא נהלנה גם בלונדון.

הנציב החדש יהיה לנו במדה ידועה מה שאנחנו נעשה ממנו. אם נדע (מה שלא ידענו עד כה) לעמוד לפניו בקומה זקופה. אם נתפוס למן הרגע הראשון עמדה נאה. שחותמה אמת וגלוי-לב בכל. אזי יש תקוה שאיש-הצבא הזה יבין לנו במקצת. כמו שגם אותו הפלדמרשל הזקן הבין לנו במקצת.

משל אחד מרבים:

יום יום מסיתה העתונות הערבית את עמה נגדנו. יום יום היא עוברת על החוק המפורש האוסר דבר זה. יום יום היא מדפיסה מאמרים העולבים את היהודים והיהדות — דבר המתנגד לחוק גם הוא. מה עשינו אנחנו? כלום נסינו לאסור מלחמה שיטתית. עקשנית על

(המשך בעמוד כ')

כה אמר עזמות!

— מה נשמע מחקונגרס?

— מסתירין כראתמול, כמו ביום-טוב שני של גליות. במקום ויצמן — סוקולוב, זאת אומרת: "אותה ינמה, אבל בצעיף אחר".. ובמקום ר' חיים — ר' נחום, אעפ"י שכתוב בפירוש בתורתנו הקדושה: "ולא נחם", כמו שאמר ידידי: תחליפו "כאלה" ב"מאלה"..

והאמינו לי, רבותי, כי ליל שמורים היה ליל רביעי זה. לא בבזל כי אם גם אצלי בירושלם. כל הלילה לא זזה ידי מתוך חשופר של התליפון וקשיתי שתי אזני כאפרכסת לשמע את הדבור האחרון מבקול: מי נבחר לנשיא?

אלא, שמתוך הצבעת-הנסיון, שקשתה הקרה-המחמדת לפני הבחירה הרשמית בקונגרס כדי לתתות על קנקנם של המבחרים בין שני, המועמדים: סוקולוב ואידר, יצא ר' נחום ברוב רשת של 151 נגד 101, זאת אומרת בתוספת של 50 קולות (אולי, כנגד 50 לא"י, שתוא מקבל— כן אומרים — בכל חדש בעד מאמריו ב"עולם" על "האנוסים בפורטוגל"?). ולא צריך להיות נביא או דיפלומט גדול כדי לראות מראש כי סוקולוב יבחר לנשיא. ולא לחנם הקיר יחודי לץ בן חבר בקראו עיד הצבעת הנסיון בין סוקולוב הידיד, ולצה זקנותה:

— „איידער סוקולוב בעפסער ויצמן," כלומר: במקום סוקולוב מוטב ויצמן.

ותיפה שבכל הדבר הזה הוא כי הריביזיוניסטים נתנו את קולותיהם לסוקולוב, שהוא "תלמידו הנאמן" של ויצמן ותמועמד של ר' חיים ולא יגיע יד ורגל בלי ויצמן. אלא מאי? — זותי חסיסמא, יהי תשעה באב, הכל כשר וטוב. "רק לא ויצמן"!

— מלחמת פרינציפיונית כנגד האישיות של ויצמן.

***

ושואל אני — ושואלים אתם כלכם — תאם בשביל זה היה כדי כל הטרדם וכל הרעש הזה?

ובלבי חשבתי, ואת ידידי שאלתי: יהודים, למה אנו כ"כ מרתיחים ומקלקלים את דמנו בבזל? האם כדאי היה לנו "לבלע את הצפרדע" כמו הערבי" החוא, אם „חפרה לא נתחלפה"?

ורואים אנו בפעל מטש, שהקונגרס הזה עסק יותר בשאלת "ויצמן-זבוטינסקי" מאשר בקונגרס עצמו. זה היה, כמו שאמר ידידי הסדבר אנגליה, לא קונגרס אלא "דיסגרס" ולא יותר. ותודה לאל, שנמצא אותו הענין של "התגדה" ו"הסטרה הסופית" שלכל הפחות הכנים מעט רוח חיים ורתיחה דמים בקונגרס הקלוב הזה. אילמלא "אינצידנט" זה, מטש אפשר היה לנוע פרב שעמום ולא היה לי הוסר בשבילכם.

וחוששני מאד, שויצמן עשה בכונה ואסר מה שאסר לסוכנות יט"א כדי להרתיח את הריסא ורק הודות לויצמן זכינו למחזות דרמטיים בקונגרס הזה ובראש וראשונה — ליציאת הריביזיוניסטים, מטש כיציאתם הראשונה מאספת-הנבחרים בירושלים. אלא, שאין חכם כבעל הנסיון. ומירא מרבר פן ישארו גם הפעם בחוץ, מהרו ונכנסו חזרה. וכל כך למה? ספני שיש גרוסמן בעולם, שהוא מתוק. ויש גם בבקוב ציוני ותיק אשר הצהיר בפרוש בקונגרס זה ואמר: "אנו בעטנו בהרצל ספני שכנר בציונות ואנו נבעט בזבוטינסקי אם הוא יבגוד בהסתדרות הציונית"..

***

וכמה מקנא אני בכל אלה. שזכו להיות בקונגרס ולראות בעיניהם ובחוש הראות את המחזה הנהדר, את הפרולוג, לפני "יציאת מצרים".

ורואה אני ברמיוני מכאן את "המפקד העליון" בעלותו פתאום על כסא רם ונשא וכגרילדי, כשתהו הוא שולח את ידו הימנית לתוך כיסו השמאלי, מוציא מתוכו את כרטים-הציר וקורע אותו ל-252 התיכות כמספר הצירים בקונגרס ומפזר אותם לארבע רוחות העולם, אחר הוא שולח את ידו השמאלית לתוך כיסו הימנית, מוציא מטבע (חצי גרוש עם חור) וחורק אותה ישר כפני בן-עוריון. ובשימו את ידו השמאלית תחת הטרפק של ידו הימנית הוא מושיט את אצבעו למעלה ואומר: "אין זה קונגרס ציוני!". אז יפנה אל ה"גווארדיה" שלו ובאצבעו רמז להם אל פנה אחת, ומיד התפרצו כלם אל הדגל "תכלת-ולבן" וכבשו אותו וצעקו בקול: "אין זה קונגרס הרצל!".

וקנין "הדגל" מזכיר לנו את יתי נפוליון הראשון, שהיו מונים את מספר ה"מסנדרים" (הדגלים) שהיו כובשים מן האויב ומביאים מן המלחמה.

—אבא, אתה צוחק? אוי ואבוי לצחוק זה!...

***

ואם תשאלו, רבותי,—ואם אתם לא תשאלו הרי שואל אני: למה יצאו ולמה חזרו?

מתחלה מאי קסבר מר?

והדבר מובן מאליו:

הריביזיוניסטים רצו לצאת, אלא שלא כוונו את השעה, לא מצאו את ה"מומנט" הנכון.

שם בבזל, בקונגרס הששי,—ואני עד ראיה חייתי!—יצאו "הבוכים" מהקונגרס מפני שאלת אוגנדה, וכל היוצאים חשבו והאמינו אז כי הרצל כגר בציוניות ובארצנו ורוצה לחוליכנו להרי-חשך, אבל כאן בקונגרס הי"ז עורר שאלה אשר יותר משהיא מסוכנה הרי היא מיותרת ומוזנחת, (?) כמו שהבריק כן-אבי לזבוטינסקי: "אל תנזימו!"

בקיצור: זו היתה אמתלאה בלתי מוצלחת, או כמו שאומרים עורכי-הדין שלנו: Casus belli שאינה במקומה.

ולמה אכחד?—מתחלת היתי הרוב עם הריביזיוניסטים לא רק בכנסת כי אם גם בכל העולם כלו, ולא לחנם עשה ויצמן "קומפליסנטים" לז'בוטינסקי ופרכסו ואי"א, כידוע, אלא לאחר ה"יציאה" וביחוד אחר ה"חזרה", נמצאו רבים מבין הריביזיוניסטים פה בירושלם "שמשכו את כתפיהם" ושאלו בתמיה גדולה: "מה זה?"...

***

ובכ"ז שמח אני על „השלום" כמו שהוא כדברי אב. גולדברג בכנסיה זו: "עד שאתם מבקשים לעשות שלום עם אנגליה ועם הערבים, עשו שלום בין היהודים בעצמם".

ושמח אני ביחוד על בחירתו של סוקולוב לנשיא, אחר "הסכה" הגדולה, שקבל הטסכן מועדת-הקטוצים ובמקום 180 לא"י לחדש הקציבו לו רק 100 לא"י; החלטה זו נתקבלה, כנראה, בועדת-הקטוצים פ' אחד, כלומר: 80 לא"י. אעפ"י, שיודעי דבר היו מרננים ואומרים —מה לא אומרים אצלנו?—כי נפלה טעות קטנה בחשבון: לא במקום 180 יחית 100 אלא במקום 500 לא"י יחית רק 420 לא"י

סחמת שתם לקחו בחשבון את הוצאות הרפרזנטציה והם ספליגים ואומרים—תפח רוחם של מחשבי השבונות!—כי אפילו את מסי-התכנסות שלו (Income Tax) הנהוגים באנגליה, רשומים בספרי-הבוכהלטריה ברוסל-סטרים תחת סעיף של הוצאות ההסתדרות הציונית... (בלע"ז Expenditure)

***

ושואלים אתם; אם ויצמן רצה לתבחר? שאלה היא זו: קוד איך רצה?

קראנו את רשימותיו המצוינות של אורי קיסרי ותראו איך תברת ויצמן סמיילת בין ה"קוליסים", כלומר, מאחורי הקלעים של הכנסיה, כשתסגרת בפיה, והיא שואלת מזה בערך;—וככן, מה הם תנאים שלהם?..

ושואלת מאחר:

—ומה רוצה אוסישקין?...

איני יודע מה רצה אוסישקין, אבל ברור היה מזה כה ויצמן רוצה...

***

ופטור בלי מעשיה אי-אפשר:

מספרים כי להנאון, הרידב"ז צ"ל, היה כן, שלא הצטיין לא בתורה ולא בחכמה, ובכ"ז נמצא לו מחותן, יהודי עשיר, שנתן עיניו ביותר משפחה ושקל על ידו נדוניה סך עשרת אלפים

(המשך בעמוד ר')

ן שלא הביא שומר, פס השני שמין עדין חק כזה, שיכריח להענות למפקד.

הטירור השחור?

שני צעירים, פקידי מחלקת החקלאות הממשלתית בחורתם מהעבודה ובעברם ע"י מגרש תל־אביב, הגישו בשריפה. עלו על המגרש והשו את הביתה ותחדשה אחוזה אש. בקשי רב עלה בידם לכבות את השריפה. לאחר זה מצאו ילדים משוחקים ע"י המגרש, התחילו לחקור אותם. הילדים סיפרו, ששלשה אנשים בעלי מדה ושות עלו על המגרש ובידיהם פח (בצורת תיק שמחזיקים בו מגילות) ובקבוקי נפט, נגשו לבימה שפכו את הנפט עליה, אמרו תודילים, ואח"כ הבעירו וברחו.

הפליה?

הפלשתין מודיע כי בין הצעותיו של מר דאוביגין ישנה הצעה אחת על הוספה של לירה אחת לשבועתו של כל שוטר הידוע עוד שפה מלבד שפת אמו.

יש לשער שהצעה זו לא תתקשם—עד שהשוטרים הערבים ילמדו את כל השפות שהשוטרים היהודים שולטים בהם.

וכמה יגבו מאלה השוטרים הערבים, אשר גם בקפה אמם הערבית אינם יודעים לקרא ולכתוב

בתנאים נוחים

בתשלומים לשעורין

ברבית נמוכה 6%

נמצא בצפון תל־אביב

לפנות למר. י. פוגרבינסקי

בית אחד העם

הודעה

מחלקת ההספקה של בית"ר

לפי ההחלטה של ועדת בית"ר בדנציג

על כל בן—או בת בית"ר—ללבוש תלבשות

אך ורק מתוצרת הארץ

לשם זה נוסדה

מחלקה להספקה במפקדה הראשית

בהנהלת הקצין במפקדה הראשית

מיכאל בוקסבוים

על כל היצרנים המעונינים בדבר—

לפנות בהצעות למנהל של המחלקה הזו.

חנות להשכיר

בהחנויות החדשות אשר במחנה יהודה מספר 10

בדבר פרטים לפנות למר ח. ד. גולדשטיין

חנות מכלת במקום הנ"ל

(המשך מעמוד א')

הבלים. מכום גדול בזמן הזה. בפשטה האירושין פנה הרידביו, שהיה מפורסם גם בשיחת־חולין שלו, לבנו החתן ואמר לו: „למה פניך כה נעצבים, בני? האם מפנו ששקלו על ידך מכום של רק עשרת אלפים רוב? את זה הלא לא לך נתנו כי אם לי, ואם תמצא לומר: אם זה רק בזכותי ואני, מדוע באמת הפחיתו כל כך? הרי השוכתי בצדה: מפני שאתה באמצע, ע"י קבלת את זכותי.

ואל למה הדבר דומה?

הריביזיוניסטים שלנו מתגאים במספר וגדול של חבריהם בכנסת ואינם מרגישים כלל כי רק מהתנגדות להנהלה כחרו בהם, ולולא הם שהיו באמצע כי אז היו השעים למאה מהחברים מצביעים בעד הרשימה שלהם.

***

וקבשיו דברים אחדים לא על המפקד עצמו אלא מסביב למפקד.

כאחת מרשימות הנוער־הלאומי רגו על השאלון של המפקד ודברו ביחוד על השאלה מדוקה בהבר מקום מגורו של האדם בארץ.

שואלים למפוקד: „איה מקום מגורך הקבוע?" ואם אין לו מקום־מנוחה כמו הבידואים למשל. רושמים: None. כלומר: אין.

והעיר ע"ז כך־צבי ואמר: נקח, למשל, את הרצפלד, שחיום הוא כאן ומחר בכזל ומחרתים בפולניה ובמקום שהוא משכים אינו מעריב, ואם ישאלו אותו את השאלה הזאת בעברית או באנגלית:

"איה מקום מגורך?" ולא יהיה לו מה לענות. ורשמו כמו אצל הבידואי: None.

*

ומספרים בשם מ"ם המושל החביב שלנו מעשיה יפה בדבר המפקד ברוסיה המזרחית.

שם, בגן־העדן הארום, שואלים מכל מפוקד שלש שאלות אלו:

—היכן אתה גר?

—היכן גרת קודם?

—והיכן אתה רוצה לגור?

ועז"ז קנה יהודי אחד לפקיד המפקד:

—היכן אני גר?—בלינינגרד.

—היכן גרתי קודם?—בפטרוגרד.

—והיכן אני רוצה לגור?—בפטרבורג...

***

ולסוף—מעשה שהיה לא בפטרוגרד ולא בבירה הארומה כי אם בבירתנו אנו.

פירסה אחת גרו" באירופה פנתה לראש מחלקת־המים בעירנו ושאלה ממנו ידיעות ע"א פירמות ידועות בירושלם העוסקות בעניני צנורות־מים והנחתם וכו' וע"ז ענה כי יש פירמה אחת לא יהודית. שכח, כנראה משום־מה, כי ישנן גם פירמות עבריות בירושלם, כגון חפירמה הידועה: הרדים ובאסאן ועוד אחרים.

ועוד עובדא אחת קטנה:

כשפונים לבלדיה בשאלה על מספר הפקידים המושלמים, הנוצרים ולהבדיל—היהודים במוסד זה, הראים שולח את השואל לראש מחלקת־המים, כי מיום שנפטרו מחברי־הנוער היהודים בעיריה, נעשו שניהם „נפש אחת", והפקיד העליון היהודי מוסר את המספרים של מחלקתו, שכח יש במקרה ארבעים אחוזים פקידים יהודים, כידוע...

דפוס „העברי" של יחיאל ורקר ירושלם

לנו איזו תשובה.

אבל... יש לנו כנראה דואגים משלנו דוקא אשר דאגו לזה, שלזה זו תהיה מהצנועה ביותר ושמחאתנו תחנק בגרוננו, ואיש אל ישמע מזה...

מי הוא האחראי לזה? מי סדר זאת?

ועד הקהלה—בתל־אביב הוא אחראי לזאת בשורה הראשונה.

העירית תל־אביב—אשר כאן היה אחרחה—גם היא אינה נקיה מהאשמה הזאת.

שרות דב שרתו לנו בפעם הזאת.

חפאם לא יכופר.

כל מי שטובל

מכאבי תרומטיזם, טלחץ הדם קטן, — מחשתמנות הגוף (לשם רזון), רגלים כושלות התכוצויות השרירים, (שרירי הגוף והבטן) לרפוי אחרי שבר, ומכל מיני כחלורת — שרפוין במסז' לפי פקודת רופא — יפנה למסז'יסטית דמנוסה והידועה בטפולים ובאחריותה הגמורה—

הגב' רבקה שטינברג

אלנבי 64 ת"א

שעות הקבלה: מ 10—8 לפה"צ

ומ 4—2 אחה"צ

הערה: לתושבי המושבות הקלה בזה שאם יודיע על קבוצה בת 3—2 אנשים אפשר לקבע זמן ולבקר בבתיהם.

וכי תבוא אל הארץ...

ראיה־שמדאוריתה אנו מצווים בבנין הארץ ומהו בנין — אם לא הקמת עריב ומושבות.

אולם יחד עם זה אנו מצווים להיות זהירים בממונם של ישראל.

ואת שתי המצוות־עשה הנ"ל תקים בבסחון גמור כשתפנה למשרדו של הא'

א. ד. מזרחי

הבקי במצב בארץ ובמקומות השקעת כספים בטוחה. הידוע באחריות המלאה ובהרכה הגמורה במצב: כשתפנה אליו — הנך בטוח שכספך לא הנחת על קרן הצבי.

שם תשיג הוראות ועצות כיצד ואיך תשליש את ממנך בקרקעות בבתים בת"א עם הכנסה של 12% ובבתי נוי (לוקסוס) במחירים נוחים

להשתמש בכספך בקרן בטוחה—נגד משכנתאות על נכסי דלא נידי בכל מקומות בארץ

וכ"ג כל מי שזקוק להלואה נגד משכנתאות על נכסי דלא נידי—ובכלל בכל עניני השקעת כספים תעשה טוב אם תפנה למשרדו של

א. ד. מזרחי

דרך יפו—ת"א 14 ת"ד 24; תלפון 177 או לביתו הפרטי, ר' סירקין 21 תל־נורדוי ביתו הפרטי

בנין בעניני העדה הספרדית [illegible] עדה זו פלאים ע"י קטנות־המוחין הפעיטות ושאיפות הכבוד שנלוו אל תכניות ה' מיוחס וחבריו בעדה הספרדית.

הפסקנא מכל האמור צריכה להיות אחת: ועד העיר צריך להתבצר ולהיות איתן עד כדי לשמש למוסד עליון הדואג לכל צרכיו של הישוב היהודי בירושלם. אחרת — אין לו כל זכות קיום. כדור איפוא כי למען חזק ובצר את ועד העיר עד כדי היותו מוסד היכול לעמוד ולהלחם על קפוח זכויותינו ויחד עם זה להכין את הקרקע להנהלת משק עירוני נפרד בירושלם יש צרך באנשים בעלי שעור־קומה מדיני גבוה אשר יוכלו להצעידנו לקראת עיריה עברית הדואגת לספוחו ושכלולו של המשק העירוני היהודי בירושלים.

ג. ו.

את החלק המגיע [illegible] לרשות העיריה כדי לחלק אותו בין התושבים הערבים של ירושלם. ואת החלק המגיע ליהודים לידי ועד העיר ליהודי ירושלם. אחד מבעלי היזמה והמעוף הזמנים הטובים ההם היה ד"ר סהון אשר כל כוון עבודתו בועד העיר היה לתת לו צורה של ועד עירוני או „עירית־משנה" של התושבים היהודים. אחרי ד"ר סהון בא ה' דוד ילין שישב על כסא הנשיאות במשך שנים אחדות והתחבב על כל החוגים. תפקידו של ה' ילין היה רב־חשיבות כלפי חוגי החרדים בירושלם אשר במשך זמן רב היו מהססים ומפקפקים אם להצטרף לועד העיר או לא. ומציאותו של מר ילין איש־הבינים עזרה הרבה לקרבה בין חוגי החרדים והמתקדמים. אחרי שהד"ר סהון וה' דוד ילין עברו לועד הלאומי נשארה הנהלת ועד העיר בידי ה' מיוחס שנבחר לנשיאו. ומאז מתחילה הירידה של ועד העיר עד שהגיע למצבו שבו הוא נמצא כיום.

כשרונותיו של ה' מיוחס לא היו מספיקים כדי להעמיד על גבה הרצוי מוסד כמו ועד העיר, שהצלחתו או אי הצלחתו תלויה אך ורק בכוון הנתן לו. אילו היה עומד בראש ועד העיר אדם בעל מעוף ומרחיק ראות כי אז היה מקבל במשך הזמן את אותה הסמכות ואת אותן הפונקציות שהיו לועד תל־אביב לפני היות בתל־אביב עיריה. ואולי לאט לאט היה מתקדם ומגיע למה שהגיע אליו ועד תל־אביב. ואולם בימי נשיאותו של ה' מיוחס נהפך ועד העיר למכונה של אשור תחימות, בימיו של ה' מיוחס המכריז על עצמו דימוקרט ואשר אינו יודע פירושה של מלה זו, חדלו האספות הכלליות של ועד העיר. חדל סדר מתן דין וחשבון בעל פה ובכתב כפי שהיה נהוג בימי יסודו הראשונים כי ה' מיוחס אינו גורס לגמרי את המושכל הראשון של הדימוקרטיה המניח בתור הנחה יסודית שכל שלטון נובע מרצון העם ושב אליו והוא וקבוצת מרעיו ממשיכים לשבת על כסאותיו שנים על שנים מבלי כל רגש אחריות אלמנטרית כלפי הצבור שבחר בהם.

אין פה המקום לעמוד בפרוטרוט על חסר־כשרון המעשה שבו הצטיין ה' מיוחס במשך כל השנים שהוא יושב על כסאו, עצם הדבר שקיים מוסד כועד העיר ואיש אינו יכול להראות באצבע על איזו פעולה חשובה שנעשתה על ידו הרי זה מספיק כדי להוכיח את הצלחת הועד ונשיאו.

פעולה בעלת חשיבות שנעשתה בקנה מדה גדול ושה' מיוחס רגיל להתפאר בה היא פעולת בנין החנויות בשכונת מחנה יהודה ובסוס השוק בה, ואולם דוקא פעולה זו כדאי

הקונגרס?

ומר פנקס?

האם בתפקיד של מנהל הבנק—נכנס גם תפקיד זה לדבר בשם חברי ההסתדרות כלה?

האם הוא לא יודע שרוב חברי המזרחי הם בנגוד לדעתו?

ואם כל ה"ה האלה יחד. אנשים גדולים הם. ודעתם מקובלת ויש להתחשב אתם. מדוע לא תלגרפו בשמם הם?

למה לא תחתמו סתם: רוקח. שושני. סמולנסקי ופינקס? סתם ככה רק שמות.

האם מפני זה ששמותיכם אתם בתור אנשים פרטיים—אין להם ערך גדול במוכן הפוליטי—האם מפני זה מותר לכם לגנוב את דעת הקהל ולדבר בשם אלה. שלא מלאו את ידכם לעשות זאת.

איני דן על ערך הדברים שבתלגרמה.

יוכל היות שחלק קטן או גדול מחבריכם יסכימו לדעתכם.

אבל ה„בשם" הזה הלא מזרוף הוא!

הלא לא קבלתם יפר־כח לעשות זאת בשמם של כל חבריכם בלי יוצא מן הכלל. ואפילו לא של רוב חבריכם.

וכל זה נעשה בכונה תחלה לעשות רושם על אחרים. או במלים אחרות:

לשם „גנבת־דעת" של הקהל.

עד מתי תמשך ההפקרות הזאת?

יצא לאור

החלק השלישי מספר

הנהלת פנקסים

וחשבון מסחרי

ע"י

חיים יוסף קרוזר

נמצא למכירה בכל בתי מסחר הספרים

הסוכנות הראשית בבמ"ס „מוריה"

מלון ופנסיון „אורלינסקי"

ירושלים, זכרון משה, בית קטן ע"י בי"ס למל (מול התיאטרון החדש)

מתכבד להודיע שהפנסיון הוגדל והוכנסו בו סדורים חשובים.

החדרים מרוהטים יפה. המאכלים כשרים וטריים. והמחירים זולים מאד

בואו והוכחו